

Sygn. akt III AUa 501/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz (spr.)
Protokolant: sekr. sądowy Maciej Mazuryk	

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2013 r. w Lublinie

sprawy ze skargi U. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 16 stycznia 2012 roku w sprawie VI U 1506/11

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji wnioskodawczyni U. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 10 kwietnia 2013 r. sygn. akt VI U 1834/12

oddala apelację.

III AUa 501/13

UZASADNIENIE

U. M. wniosła w dniu 21 grudnia 2012 roku skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu wydanym w sprawie sygn. akt VI U 1506/11. Powoływała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku wydanym w sprawie sygn. akt K 2/12 uznający za niezgodny z ustawą zasadniczą przepis art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) w stosunku do osób, które miały ustalone prawo do emerytury przed datą 1 stycznia 2011 roku. Domagała się zmiany decyzji ZUS z 29 września 2011 roku i wypłaty zaległej emerytury od dnia jej zawieszenia do nadal wraz z odsetkami.

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił skargę. Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni U. M. decyzją ZUS z 14 maja 2008 roku nabyła prawo do emerytury od dnia 1 kwietnia 2008 roku. W tej dacie pozostawała w stosunku pracy w Powiatowym Urzędzie Pracy w R.. Wypłata emerytury zgodnie z art. 103 ust.2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych została zawieszona z powodu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury. Przepis art. 103 ust.2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nakazujący zawieszenie wypłaty emerytury osobom, które nie rozwiązały stosunku pracy został uchylony z dniem 8 stycznia 2009 roku przez przepis art. 37 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych (Dz.U. nr 228, poz. 1507). W uwzględnieniu wniosku wnioskodawczyni o wypłatę emerytury organ rentowy ustalił nową wysokość świadczenia i wznowił jego wypłatę od dnia 1 marca 2009 roku. Świadczenie to było wypłacane do dnia 30 września 2011 roku.

Z dniem 1 stycznia 2011 roku z mocy art. 6 ust 2 ustawy z 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 257.poz.1726) do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS został dodany przepis art. 103 a , który stanowi, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury. Zgodnie z przepisem art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw cytowanej powyżej do wypłaty emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie ustawy jej przepisy stosuje się poczynając od dnia 1 października 2011 roku w oparciu o ten przepis organ rentowy wydał decyzję z dnia 29 września 2011 roku wstrzymującą wypłatę emerytury od 1 października 2011 roku z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia (akta emerytalne ZUS).

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2012 roku w sprawie VI U 1506/11 Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie wnioskodawczyni od tej decyzji. .

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 roku Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28. ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W konsekwencji tego wyroku z dniem 22 listopada 2012 roku przepis art. 103a w związku z art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw utracił moc obowiązującą w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Wnioskodawczyni 19 listopada 2012 roku zwróciła się do pozwanego organu o wznowienie emerytury w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego. Decyzją z dnia 28 grudnia 2012 roku ZUS podjął wypłatę emerytury od dnia 22 listopada 2012 roku.

Wnioskodawczyni w skardze o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu jako podstawę skargi wskazała powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego.

Sąd Okręgowy orzekł, że skarga o wznowienie postępowania, złożona przez wnioskodawczynię, jest dopuszczalna, ponieważ zgodnie z treścią art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. W świetle art. 407 § 2 k.p.c. w sytuacji określonej w art. 401¹ skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału

Konstytucyjnego. Wnioskodawczyni wniosła skargę, w wymaganym terminie, jak również wskazała podstawę warunkującą jej dopuszczalność.

Z treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego wynika, że zakwestionowanie wskazanych w nim przepisów prawa ma charakter ograniczony tylko do określonej kategorii osób, a zatem stwierdzenie niekonstytucjonalności tych przepisów ma charakter częściowy. Analiza przedstawionych powyżej okoliczności faktycznych wskazuje, że wnioskodawczyni, która prawo do emerytury nabyła od dnia 1 kwietnia 2008 roku nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją. Trybunał Konstytucyjny w wyroku stwierdził niekonstytucyjność wskazanych przepisów w zakresie, w jakim znajdują one zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury wprowadzie przed datą 1 stycznia 2011 roku, ale jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten obowiązujący do 7 stycznia 2009 roku stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Taka wykładnia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny zostało stwierdzone, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych a przed wejściem w życie art. 103 a tej ustawy dodanego ustawą z 16.12. 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie innych ustaw.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 roku nie ma wpływu na treść wyroku objętego skargą, co powodować musiało jej oddalenie.

Od tego wyroku apelację wniosła wnioskodawczyni U. M., zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucała naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i zastosowanie art.103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art.6 pkt.2 i art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, choć norma prawna wynikająca z wykładni wskazanych przepisów stanowiąca o zawieszeniu emerytury z powodu uzyskiwania przez ubezpieczonego przychodu z tytułu kontynuowania zatrudnienia, w zakresie w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodna z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez niego prawa wynikającą z art.2 Konstytucji RP (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku sygn. akt K 2/12).

Wnosiła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie zgodnie z wnioskiem zawartym w skardze o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu wydanym w dniu 16 stycznia 2012 roku sprawie VI U 1506/11 i wypłatę zaległej emerytury za okres od 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku wraz z odsetkami do dnia zapłaty ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Spór w rozpoznawanej sprawie sprowadza się do zastosowania art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1229 ze zm.) zakwestionowanego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12

w ustalonym stanie faktycznym. Wyrokiem tym Trybunał orzekł, że „art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 roku, Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. Oceniając skutki wyroku, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku. W stosunku do tych osób przepis art. 28 cytowanej ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych w zakresie w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emeryturach i rentach z FUS utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1285).

Nie ulega wątpliwości, że wnioskodawczyni nie należy do kręgu osób objętych wyrokiem Trybunału, gdyż prawo do emerytury nabyła od dnia 1 kwietnia 2008 roku, a więc w okresie, kiedy realizacja prawa do tego świadczenia wymagała rozwiązania stosunku pracy.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 KPC orzekł, jak w sentencji.